

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Josefa Baxy a JUDr. Ivo Pospíšila v právní věci žalobce: **My Energy s. r. o.**, se sídlem Havlíčkova 4, Chrudim, zastoupen Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Ledčická 649/15, Praha 8, proti žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Komenského nám. 125, Pardubice, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 2. 2018, č. j. KrÚ 15153/2018/ODSH/13, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 3. 2. 2020, č. j. 52 A 74/2018 - 73,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a rozsudek krajského soudu

[1] Magistrát města Pardubic (dále jen „správní orgán I. stupně“) vydal dne 22. 1. 2018 rozhodnutí, kterým uznal žalobce vinným ze spáchání správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění účinném do 30. 6. 2017, a uložil mu pokutu ve výši 2.500 Kč. Uvedeného deliktu se žalobce dopustil tím, že jako provozovatel vozidla tovární značky VW Passat, registrační značky X, v rozporu § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto

zákonem. Dne 21. 4. 2016 v 14:44 hodin totiž nezjištěný řidič na dálnici D11, v 86. km ve směru jízdy na Hradec Králové překročil nejvyšší dovolenou rychlost 80 km/h stanovenou dopravní značkou mimo obec o 37 km/h.

[2] Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce neodůvodněné (blanketní) odvolání, které žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

[3] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou, kterou krajský soud nejprve rozsudkem ze dne 9. 1. 2019, č. j. 52 A 74/2018 – 48, zamítl jako nedůvodnou. Proti tomuto rozsudku podal žalobce kasační stížnost, ve které namítl jeho nepřezkoumatelnost a dále zmatečnost řízení před krajským soudem spočívající v tom, že ve věci rozhodoval vyloučený soudce JUDr. Jan Dvořák. Žalobce byl přesvědčen, že uvedený soudce je vůči němu a jeho zástupci – advokátu Mgr. Václavu Voříškovi - podjatý. Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 28. 8. 2019, č. j. 1 As 52/2019 – 43, napadený rozsudek zrušil a vrátil věc krajskému soudu k dalšímu řízení. Jako důvodnou však shledal toliko namítanou nepřezkoumatelnost rozsudku. Námitce podjatosti soudce JUDr. Jana Dvořáka nepřisvědčil.

[4] Krajský soud poté nyní napadeným rozsudkem žalobu opět zamítl, neboť nepovažoval námitky žalobce za důvodné.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[5] Žalobce (stěžovatel) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost, ve které navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a přikázal věc jinému krajskému soudu k dalšímu řízení.

[6] Nejprve namítl, že krajský soud nesprávně posoudil otázku, zda bylo měřeno automatizovaným technickým prostředkem bez obsluhy. Správní orgán se jednak nevěnoval odůvodnění toho, zda použitý technický prostředek byl automatem, jednak je ze spisu zjevné, že se o automat nejednalo. Dle správního orgánu policisté použili rychloměr MicroDigiCam (jde o ruční laserový rychloměr), přičemž byli na místě příslušníci policie K. a V., kteří vykonávali dohled. Rozhodná tedy je právě přítomnost policistů na místě, kterým nic nebránilo v tom, aby zastavili vozidlo a zjistili a postihli konkrétního řidiče - pachatele přestupku (viz rozsudek NSS ze dne 31. 5. 2018, č. j. 9 As 213/2017 – 37). V posuzované věci není sporu ani o tom, že se nejednalo o „technický prostředek trvale nainstalovaný, projektovaný a zabudovaný do určitého prostoru“, což je základní charakteristika automatu. Pouhou spekulací nemající oporu ve spisovém materiálu je tvrzení soudu, že po spuštění radaru probíhalo automatické měření v souvislé řadě, a to všech projíždějících vozidel; z ničeho nevyplývá, že by byla oznamována řada všech projíždějících vozidel (k tomu viz stěžovatelem předložené vyjádření Českého metrologického institutu).

[7] Podle stěžovatele dále nebylo nijak prokázáno, že by rychlost vozidla byla měřena v úseku, kde byla dopravní značkou B20a snížena nejvyšší dovolená rychlost na 80 km/h. Správní orgán tuto námitku vyvracel toliko s poukazem na oznámení přestupku. Teprve

soud nepřipustně odkázal na fotografii; správní orgán však dle odůvodnění rozhodnutí z žádné fotografie nevycházel. Nelze se tak ani domnívat, že byla součástí správního spisu. Krajský soud nijak neobjasnil, z čeho vyplývá, že žalobce byl změřen právě v úseku platnosti dané dopravní značky. Z fotografie, o níž krajský soud hovoří, není patrný žádný vztah úseku označeného danou dopravní značkou k místu měření. To mohlo být objasněno například svědeckou výpovědí policistů. Stěžovatel zároveň nepovažuje za dostatečné vymezení místa přestupku. Pokud přitom není přesně zřejmé, kde k přestupku došlo, nelze přezkoumávat, jaké rychlostní omezení v daném úseku platilo. S tímto argumentem krajský soud nikterak nepolemizuje.

[8] Stěžovatel se vymezil rovněž proti závěru krajského soudu, že registrační značka měřeného vozidla byla čitelná. Nelze tak prokázat, že by bylo měřeno právě jeho vozidlo. Na fotografiích, z nichž správní orgány vycházely, není registrační značka seznatelná. Zcela absurdní je argumentace krajského soudu, že stěžovatel ani netvrdil, že by se jeho vozidlo nacházelo někde úplně jinde.

[9] Další kasační námitka se týká neoznámení úseku měření rychlosti motorových vozidel dopravní značkou. Bylo-li měřeno automatizovaným prostředkem, jak tvrdí správní orgán, bylo povinností policistů zveřejnit informaci o zřízení tohoto automatizovaného prostředku, například dopravní značkou IP 31 (nebo jiným vhodným způsobem). Důkaz z rychloměru byl proto získán v rozporu s právem (viz § 62 odst. 2 zákona o policii).

[10] Krajský soud dle stěžovatele rovněž nesprávně posoudil otázku splnění podmínek pro zahájení řízení proti stěžovateli jako provozovateli vozidla. Správní orgán totiž vedl přestupkové řízení proti řidiči, které zastavil v rozporu s právem. Disponoval přitom písemným vyjádřením provozovatele vozidla o tom, že vozidlo řídil daný řidič, který spáchání přestupku nepopíral. Tento řidič byl kontaktní, bylo mu doručeno předvolání k jednání, z něhož se omluvil. Projednání přestupku v nepřítomnosti řidiče však nemůže vést k automatickému zastavení řízení.

[11] Stěžovatel dále namítl, že předseda senátu krajského soudu JUDr. Jan Dvořák je vůči němu a jeho zástupci – advokátu Mgr. Václavu Voříškovi podjatý, a že je napadený rozsudek nepřezkoumatelný. Krajský soud chybně provedl dokazování bez jednání o webu „antieet.cz“.

[12] Nakonec stěžovatel a jeho zástupce obsáhle vyjádřili svůj nesouhlas s vyvěšením svých osobních údajů na celosvětovou komunikační síť internet.

[13] Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že setrvává na svém právním názoru uvedeném v napadeném rozhodnutí. Navrhl proto zamítnutí kasační stížnosti.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[14] Nejvyšší správní soud nejprve ověřil, že kasační stížnost byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a řádně zastoupenou a míří proti rozhodnutí, proti kterému je kasační stížnost přípustná.

[15] Vzhledem k tomu, že jde o opakovanou kasační stížnost, zabýval se soud dále otázkou její přípustnosti ve smyslu § 104 odst. 3 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), podle kterého je kasační stížnost nepřipustná proti rozhodnutí, „jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu“. Ze zákazu opakované kasační stížnosti judikatura dovodila nad rámec doslovného znění § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. výjimky, s ohledem na dodržení smyslu a účelu rozhodování Nejvyššího správního soudu. Uvedené ustanovení nelze vztáhnout zejména na případy, kdy Nejvyšší správní soud vytyká krajskému soudu procesní pochybení, nedostatečně zjištěný skutkový stav nebo nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí. Odmítnutí kasační stížnosti za tohoto procesního stavu by znamenalo odmítnutí věcného přezkumu rozhodnutí z pohledu aplikace hmotného práva (viz usnesení rozšířeného senátu ze dne 22. 3. 2011, č. j. 1 As 79/2009 – 165, č. 2365/2011 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud zrušil předchozí rozsudek krajského soudu právě pro nepřezkoumatelnost, opakovaná kasační stížnost je proto v nyní projednávané věci přípustná.

[16] Důvodnost kasační stížnosti soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[17] Kasační stížnost není důvodná.

[18] Nejprve se soud zabýval namítanou podjatostí předsedy rozhodujícího senátu krajského soudu JUDr. Jana Dvořáka, kterou stěžovatel spatřoval zejména v tom, jakým způsobem se tento soudce v odůvodnění rozsudku vyjadřuje o jeho zástupci Mgr. Václavu Voříškovi, jeho věci a subjektu, který měl za něj platit soudní poplatek. Krajský soud podle stěžovatele odůvodnil zamítnutí žaloby pouze tím, že ho zastupuje uvedený advokát.

[19] Obdobnými důvody namítané podjatosti soudce JUDr. Jana Dvořáka se Nejvyšší správní soud zabýval již v předchozím zrušujícím rozsudku v této věci č. j. 1 As 52/2019 – 43, ve kterém neshledal, že by kterýkoliv ze soudců senátu krajského soudu rozhodujícího ve věci byl vůči stěžovateli či jeho zástupci podjatý. Krajský soud v odůvodnění rozhodnutí totiž toliko hodnotil procesní taktiky zástupce stěžovatele, resp. s ním spolupracujících osob, a zasadil je do kontextu projednávaného případu. Nejednalo se tak o negativní vztah soudce (soudců) k samotné osobě Mgr. Václava Voříška či stěžovatele, či o projevy jeho zaujatosti, nýbrž o vyjádření výhrad k opakovaným procesním strategiím uvedeného advokáta.

[20] Od uvedených závěrů neměl soud důvod se odchýlit ani při přezkumu nyní napadeného rozsudku. Setrval tak na svém názoru, že podjatost soudce nelze bez dalšího vyvozovat z toho, že se v odůvodnění rozsudku vyjadřuje k osobě zástupce stěžovatele a upozorňuje na jeho procesní postupy v přestupkových řízeních. Nejvyšší správní soud ostatně již ve své rozhodovací praxi rovněž kvalifikoval určité postupy zástupce žalobce (či s ním spolupracujících osob) jako zneužití práva, které není hodno právní ochrany (viz např. rozsudek rozšířeného senátu ze dne 18. 12. 2018, č. j. 4 As 113/2018 – 39, č.

3836/2019 Sb. NSS, rozsudek ze dne 2. 8. 2018, č. j. 6 As 125/2018 - 32). Za výraz předpojatosti nelze považovat ani to, že krajský soud v odůvodnění rozsudku zmínil, že soudní poplatek za stěžovatele hradila Motoristická vzájemná pojišťovna, družstvo, jež je spjata s osobami, které si sjednaly tzv. pojištění proti pokutám, resp. které se dopouští obstrukčních procesních praktik. Tyto zmínky se nadto objevují i v rozhodovací praxi Nejvyššího správního soudu (viz např. zmiňovaný rozsudek rozšířeného senátu č. j. 4 As 113/2018 - 39).

[21] Nejvyšší správní soud proto shrnuje, že odůvodnění napadeného rozsudku nezaložilo pochybnosti o nestrannosti rozhodujících soudců krajského soudu. Námitka podjatosti soudce JUDr. Jana Dvořáka proto není důvodná.

[22] Dále se soud zabýval namítanou nepřezkoumatelností, ke které by případně musel přihlédnout i bez námítky (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Právě z důvodu nepřezkoumatelnosti Nejvyšší správní soud zrušil předcházející rozsudek krajského soudu ze dne 9. 1. 2019, neboť dospěl k závěru, že se v něm soud dostatečně nevypořádal s žalobními námitkami, ani nevysvětlil, proč má za to, že skutková zjištění správních orgánů jsou natolik úplná a dostatečná, že je námitky stěžovatele nemohou věrohodně zpochybnit. Nyní napadený rozsudek však již kritéria přezkoumatelnosti splňuje. Krajský soud se dostatečně vypořádal s podstatou žalobní argumentace a srozumitelně vysvětlil, proč ji nepovažuje za důvodnou. Dostal tak požadavkům předchozího zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu (viz body 31 až 32 rozsudku NSS č. j. 1 As 52/2019 - 43). Závěry krajského soudu jsou nadto věcně správné, jak je rozebráno níže.

[23] Krajský soud nepochybil, pokud neprovedl dokazování o webu antieet.cz, neboť úvahy, které soud v souvislosti s odkazem na tyto webové stránky v napadeném rozsudku vyslovil (viz bod 30 a násl.), přesahují rámec uplatněných žalobních námitek, a pro samotné posouzení věci tak nebyly rozhodné.

[24] Pokud jde o námitky směřující proti věcnému posouzení krajského soudu, stěžovatel nejprve zpochybnil, že bylo měřeno automatizovaným technickým prostředkem bez obsluhy. Z ustálené judikatury vyplývá, že při rozlišování mezi automatizovanými a manuálně obsluhovanými technickými prostředky je podstatné pouze to, zda je rychloměr schopen fungovat samostatně, tedy automaticky zaznamenávat a vyhodnocovat rychlost všech projíždějících vozidel, nebo zda je k výběru a měření rychlosti toho kterého konkrétního vozidla nutná součinnost lidské obsluhy. V rozsudku ze dne 13. 4. 2017, č. j. 7 As 282/2016 - 38, Nejvyšší správní soud uvedl, že „*jediným dělícím kritériem je režim měření, kdy v případě automatického jsou snímána veškerá projíždějící vozidla a zaznamenávána jejich rychlost. Naopak v případě manuálního výběr měřeného vozu a měření rychlosti provádí obsluha rychloměru. O tom, že předmětný rychloměr byl skutečně stacionární, svědčí záznam o přestupku, v němž je uvedeno, že měření proběhlo v automatizovaném režimu měření.*“ V rozsudku ze dne 25. 2. 2020, č. j. 9 As 272/2018 - 55 soud odkazoval na stanovisko Ministerstva dopravy sp. zn. 102/2013-160-OST/4, podle kterého jsou automatizované technické prostředky „*trvale nainstalované, projektované a zabudované do určitého prostoru. Bez obsluhy znamená, že zařízení je spouštěno a uváděno do klidu automaticky, nebo dálkovým či manuálním způsobem, ale průběžná operativní obsluha na místě v konkrétním čase a zásah do výběru kontrolovaných vozidel jsou vyloučeny. Oznámení*

jednotlivých vozidel, jejichž řidiči maximální dovolenou rychlost překročili, tvoří nepřerušovanou řadu ve stanoveném čase. K uznání zařízení za automatizovaný technický prostředek používaný bez obsluhy nepostačí, že se bude jednat o přístroj stejné konstrukční a technologické vybavenosti jako pevně zabudovaný měřič ve stacionárním zařízení. Podmínkou je také skutečnost, že identita řidiče v daném okamžiku není zjištělná, to znamená, že na kontrolovaném místě není zřízeno kontrolní stanoviště a kontrolované vozidlo není zastavováno a jeho řidič zjištěn.“

[25] V posuzované věci bylo měření provedeno silničním rychloměrem MicroDigiCam LTI, který lze nastavit do módu automatického měření (viz č. l. 110 správního spisu). Záznam o přestupku přitom obsahuje informaci, že měření proběhlo v automatizovaném režimu. Zařízení takto nastavil policista P. K., který byl k obsluze uvedeného rychloměru vyškolen (viz Osvědčení o způsobilosti obsluhy, č. l. 109 správního spisu). Skutečnost, že měření proběhlo v automatickém režimu je proto bezrozporná. Ve spisu je rovněž obsaženo vyjádření uvedeného policisty a vedoucího dálničního oddělení Bc. M. H., dle něhož byl radar spuštěn, a poté probíhalo automaticky souvislé měření všech projíždějících vozidel bez jakéhokoli ovlivnění obsluhy, která tvořila nepřerušovanou řadu ve stanoveném čase. Na místě, kde došlo ke změření vozidla, se sice nacházeli policisté, ti však dle informací uvedených ve spisu sami manuálně neprováděli měření, nýbrž vykonávali dohled nad bezpečností silničního provozu. Z ničeho tedy nevyplývá, že by v tomto místě bylo zřízeno kontrolní stanoviště, na němž by byla zastavována vozidla, která překročila nejvyšší dovolenou rychlost. Samotná přítomnost policistů přitom nijak nevylučuje možnost měření v automatizovaném režimu, což je patrné rovněž z výše citovaného stanoviska Ministerstva dopravy. Krajský soud tedy dospěl ke správnému závěru, že měření rychlosti proběhlo automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích.

[26] Stejně tak nebylo pochyb o tom, že vozidlo, jehož je stěžovatel provozovatelem, bylo změřeno v úseku, kde byla nejvyšší dovolená rychlost snížena na 80 km/h. Pochybnosti nevyvstaly ani ohledně konkrétního místa spáchání protiprávního jednání (překročení dovolené rychlosti). Ze záznamu o přestupku vyplývá, že rychlost vozidla byla změřena na dálnici D11, km 86, směr na Hradec Králové. Dle soudu tak bylo bezpečně prokázáno, že právě v tomto místě se neznámý řidič vozidla dopustil protiprávního jednání. Krajský soud dále správně odkázal na fotografie uložené na CD, které jsou součástí správního spisu (viz č. l. 11, na tomto CD je uložena rovněž digitální podoba záznamu o přestupku, na kterou správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí odkazoval, a není tak pochyb o tom, že toto CD skutečně bylo součástí správního spisu). Na této fotodokumentaci je znatelně patrné umístění značky B20a omezující nejvyšší dovolenou rychlost na 80 km/h, která se nachází před 86. km dálnice D 11 ve směru na Hradec Králové, po němž došlo k dalšímu omezení nejvyšší dovolené rychlosti na 60 km/h z důvodu změny organizace provozu – převedení provozu do pravého jízdního pruhu. V dané věci tak nebylo pochyb o tom, že v měřeném úseku byla skutečně nejvyšší dovolená rychlost snížena na 80 km/h, a bylo by proto nadbytečné ohledně této skutečnosti provádět další stěžovatelem navrhované dokazování. Z uvedených podkladů je nepochybně seznatelné, že skutkové okolnosti spáchání daného správního deliktu byly dostatečně zjištěny tak, aby mohly správní orgány rozhodnout o stěžovatelově vině. Krajský soud tedy tuto námitku posoudil správně.

[27] Nejvyšší správní soud nepovažoval za důvodnou ani kasační námitku týkající se nečitelnosti registrační značky měřeného vozidla. Na tištěném záznamu o přestupku (č. 1. 7 správního spisu) je sice registrační značka měřeného vozidla hůře čitelná, součástí správního spisu je však rovněž digitální podoba záznamu o přestupku uložená na CD (č. 1. 11 správního spisu), z níž je již registrační značka bez problému seznatelná. Nebylo proto pochyb, že bylo změřeno právě vozidlo, jehož provozovatelem je stěžovatel.

[28] Krajský soud rovněž správně vypořádal námitku týkající se neoznámení úseku měření rychlosti dopravní značkou. Související žalobní argumentace se navíc mýjela se skutkovými okolnostmi projednávané věci, neboť ji stěžovatel vztáhl k měření rychlosti v obci, zatímco v projednávaném případě bylo měřeno na dálnici. Uvedená námitka tak zjevně nemohla být relevantní. Nejvyšší správní soud v této souvislosti odkazuje na § 79a zákona o silničním provozu, podle něhož: *„Za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích je policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel. Obecní policie tuto činnost vykonává výhradně na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s policií.“* Lze tak dovodit, že měření rychlosti policií není vázáno na označení úseku dopravní značkou. Nejvyšší správní soud proto nepřisvědčuje stěžovateli, že by byl záznam o přestupku (resp. výstup z rychloměru) získán v rozporu se zákonem.

[29] Nakonec stěžovatel zpochybnil naplnění podmínek pro projednání přestupku. V této otázce nejprve soud poznamenává, že správní delikt provozovatele vozidla vymezený v § 125f zákona lze chápat jako delikt subsidiární. Až v případě, že není možné s určitostí zjistit řidiče vozidla, který spáchal předmětný přestupek, činí zákon odpovědným provozovatele vozidla za to, že svěřil řízení vozidla jinému a nezajistil, aby byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích [viz § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, podle něhož *„obecní úřad obce s rozšířenou působností správní delikt podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a a) nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo b) řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno“*]. Primárně tedy za spáchaný delikt odpovídá řidič vozidla. Až tehdy, nelze-li skutečného řidiče na základě žádných důkazů či indicií zjistit a vést proti němu přestupkové řízení, nese odpovědnost za delikt provozovatel vozidla. Ten se uvedené odpovědnosti může zbavit jen na základě zákonem předvídaných liberačních důvodů.

[30] V posuzované věci však krajský soud správně uzavřel, že řízení o přestupku bylo zastaveno v souladu se zákonem. Ze správního spisu je zřejmé, že stěžovatel coby provozovatel vozidla označil jako řidiče vozidla D. P.. Tento řidič byl opakovaně neúspěšně vyzván k podání vysvětlení; poté správní orgán I. stupně zahájil řízení ve věci přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu a předvolal označeného řidiče k ústnímu jednání. Předvolání si však označený řidič nevyzvedl a bylo mu doručeno fikcí (viz č. 1. 22 správního spisu). K ústnímu jednání se bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu nedostavil (viz protokol o jednání č. 1. 27 správního spisu). Ze spisové dokumentace tedy nijak nevyplývá, že by se označený řidič z jednání omluvil, jak uvedl v kasační stížnosti stěžovatel, a rovněž poněkud nepřesně poznamenal krajský soud (viz bod 11 napadeného rozsudku). Rozhodnutím ze dne 11. 10. 2016 správní orgán I.

stupně zcela správně řízení zastavil, neboť nebylo prokázáno, že by se obviněný přestupku dopustil. Za této situace lze uzavřít, že správní orgán I. stupně učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. S ohledem na závěry vyplývající z ustálené judikatury (viz rozsudky NSS ze dne 20. 2. 2019, č. j. 6 As 155/2018 - 18, ze dne 20. 9. 2016, č. j. 6 As 239/2015 - 31, či ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015 - 46) dospěl soud shodně s krajským soudem k závěru, že byly splněny podmínky pro vedení správního řízení o správním deliktu provozovatele vozidla (ke stejnému závěru dospěl soud ve výše zmiňovaném nedávném rozsudku č. j. 9 As 272/2018 - 55, v němž se jednalo o obdobné skutkové okolnosti).

[31] K nesouhlasu s vyvěšením osobních údajů na internetu soud uvádí, že nejde o kasační námitku. Lze jen uvést, že způsob, jakým soud standardně zveřejňuje anonymizované verze rozhodnutí na svých webových stránkách, neporušuje právo na ochranu osobních údajů či soukromí stěžovatele ani advokáta Mgr. Václava Voříška. Jak již soud mnohokrát uvedl, pokud se advokát *„cítí být poškozen, je-li spojován se způsobem, jakým vykonává advokacii, nelze příčiny takových jeho domněnek spojovat se skutečností, že soudy zcela v souladu s platnými právními předpisy zveřejňují ve svých rozhodnutích jeho údaje, vystupuje-li v postavení advokáta a zástupce účastníka řízení“* (viz usnesení ze dne 25. 5. 2017, č. j. Nao 175/2017 - 161, obdobně srov. rozsudky ze dne 27. 3. 2019, č. j. 2 As 383/2017 - 46, ze dne 17. 1. 2019, č. j. 10 As 321/2017 - 38, a mnohé další).

IV. Závěr a náklady řízení

[32] Nejvyšší správní soud vzhledem k výše uvedenému uzavřel, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[33] O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec úřední činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že se mu náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. června 2020

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu